

Com conèixer i prevenir el frau

DANIEL FAURA LLIMÓS

LA nostra societat assisteix perplexa als diferents episodis de corrupció i frau que es detecten en empreses, partits i institucions. No és per a menys, atesos els efectes perversos que les seves conseqüències tenen tant en perjudicis econòmics directes com per a la pròpia moral de la societat.

Malgrat que els casos més propers creïn indignació més gran, la seva extensió té un abast mundial. Així ho constaten lamentablement les nombroses i documentades investigacions d'entitats públiques i privades, com l'Eurobaròmetre de la Comissió Europea, l'Índex de Percepció de la Corrupció de Transparència Internacional o el recent estudi global sobre el frau de l'ACFE (Association of Certified Fraud Examiners). És lícit que la ciutadania es preguntí com i per què es cometien aquests actes fraudulents, o si existeix un perfil propi del corrupte.

El criminòleg nord-americà Donald Cressey va establir l'any 1973 l'anomenat Tri-

ngle del Fraude, que descriu els factors que afavoreixen la seva comissió. El frau comporta l'existència d'un incentiu o un element de pressió per cometre'l, sigui una motivació personal o empresarial; la percepció d'una oportunitat per dur-lo a terme, on el

defraudador parteix d'una situació de confiança i estatus dins l'organització que l'eximeixin de controls interns i externs, i finalment requereix d'una racionalització de l'acte per a qui el comet, sigui un sentiment d'injustícia, l'autopercepció de superiori-

tat o la imitació de conductes similars d'iguals o superiors.

Una de les mesures de prevenció més efectives ha estat la creació de canals de denúncia o bústies ètiques i de bon govern, una eina que ha de garantir l'anonimat i protecció dels denunciants. També resulta imprescindible un millor coneixement de les causes, dels factors personals i organitzatius que poden facilitar aquestes males pràctiques, dels senyals d'alerta que es poden observar, i unes vies adients per canalitzar-les.

La constatació de l'existència del frau i la corrupció com a fenòmens universals exigeix tant el compromís i acció de tots els responsables de totes les institucions públiques i privades com un bon funcionament dels òrgans de control intern i extern.

Ha de ser la societat en el seu conjunt qui es posicioni i afronti la necessitat de combatre i eliminar aquesta xacra social. Només amb el compromís col·lectiu aconseguirem mitigar aquest execrable fenomen global que a Europa s'estima que arriba a desviar 120.000 milions d'euros anuals.

* L'autor és **president del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya**

Els fills no són nostres

JOAN CARLES FOLIA TORRES

FA uns quants mesos vaig rebre a la meua consulta una senyora molt ben vestida i educada, parlava un castellà molt exquisit, una dona elegant i que es feia mirar per totes bandes. Després de les presentacions oportunes li vaig preguntar quina era la situació que l'angoixava, tenia un punt de tristesa a l'expressió de la cara, i ella trencant a plorar em va dir: "Necesito ayuda, mi hija se quiere marchar de casa". Vaig tranquil·litzar-la i li vaig demanar quin era el motiu d'aquesta decisió de la seva filla. "No sé qué es lo que he hecho mal, no sé por qué se quiere ir". De seguida li vaig preguntar quina edat tenia la seva filla i em va contestar: "24 años y se va a un piso con unos amigos". En el moment en què es va acabar aquesta última frase em vaig posar dret i vaig començar a aplaudir-la, cridant com un boig "bravo, bravo, bravo, muchas felicidades por el trabajo bien hecho".

Els pares i les mares tenim un fals sentit de la propietat dels nostres fills i filles. És cert que la decisió, generalment meditada, de dur-los al món ens obliga a ser respon-

sables, competents, educadors i propers, però des del primer moment que els nostres fills respiren hem d'assumir que arribarà el dia que faran la seva vida, igual que nosaltres vàrem decidir fer la nostra. En el cas de la meua clienta, si una noia/dona amb 24 anys decideix marxar de casa a compartir pis, vida, experiències amb els seus amics, és la demostració més palpable que la feina que s'ha fet com a pares ha estat correcta. Als 24 anys la Júlia se sent capaç de marxar del niu familiar i començar un nou camí, sola, assumint èxits i fracassos, bons i mals moments. Vol ser autònoma, agafar les regnes de les seves decisions, assolir mèrits i demèrits per ella mateixa sense la bastida dels "papes".

Jo, que també sóc pare, em sentiré molt cofoi de veure com aquestes dues persones en què jo vaig intervenir arriben a sentir-se segures de si mateixes i amb l'autoestima suficient per encetar un recorregut vital que els porti allà on elles pretenguin. Espero que els meus esforços i els de la seva mare hagin estat suficients perquè, quan arribi aquest moment, se sentin prou madures i decidides per governar la seva vida. Espero i desitjo que les nostres ensenyances hagin quallat de tal manera que puguin tenir uns referents/valors que siguin adequats i funcionals per a les seves expectatives de

ser felices. No vull que es quedin a casa, vull que marxin, que s'espavilin, que vegin món, que sàpiguen què vol dir guanyar-se la vida i també gaudir-ne. Vull que tinguin la sensació que tot anirà en consonància amb les decisions que prenguin i que assumeixin les conseqüències d'aquestes decisions. Vull que vagin de lloguer, que comprin un habitatge, que facin la compra, que rentin i planxin la roba, que treguin la pols, que facin números a final de mes, que viatgin quan puguin i quan no puguin que sàpiguen quedar-se a casa sense frustracions. Vull que valorin les persones i que vigilin amb les males relacions, que siguin honestes i treballadores i que si tenen ganes que em truquin per anar a fer un cafè i em demanin opinió.

Jo necessito saber que les meves aportacions en la vida d'aquests fills han estat sinceres i despreses, altruistes, sense peatges. Crec sincerament que, quan qualsevol dels dos s'acosti per dir-me que marxa de casa, serà un moment molt especial. Crec que després d'una primera tristesa normal (hauran estat molt anys de convivència) m'acollirà una emoció de felicitat i benestar interior. Crec que en aquell precís moment em vindran imatges de tots els anys passats d'abraçades, riures, algun crit i molta interacció. Crec, però, que em sentiré or-

gullós de la feina feta i cofoi de veure que ells, per fi, ja es veuen preparats per avançar sols.

No som propietaris dels nostres fills, som orientadors de les seves primeres passes i aquesta fase d'aprenentatge ha de ser fidel als nostres ideals però també flexible als anhels i les il·lusions dels fills. Hi ha pares que no volen orientar, volen dirigir, volen manar, senten que els seus fills són seus i que sempre han d'estar sota el seu aixopluc i la seva cobertura.

24 anys és una edat magnífica per començar el recorregut, però aquesta decisió no té edat. Poden marxar als 18, als 20 i també als 26 o més enllà, la qüestió és que quan ho facin, quan ho decideixin, serà perquè se senten prou madurs per fer-ho i decidir-ho. Serà aquesta decisió la manera com ells tindran de donar-nos les gràcies per la feina feta.

PD. A la meua senyora educada i ben vestida, li vaig recomanar que fes una gran festa de comiat, amb música i menjar. La va fer i ara la noia viu amb amics i fa la seva vida i cada divendres a la tarda berena amb la seva mare. Ambdues són felices.

* L'autor és **coach advance life**
www.creixerjoancarles.com

Imprime:
IMPRINTSA
Impressions Intercomarcals SA

Los textos destinados a la **sección de cartas** no deben exceder de un folio. Deben ir firmados por sus autores con constancia de su DNI, domicilio y número de teléfono. DIARI DE TERRASSA se reserva el derecho a publicarlos, extractarlos o resumirlos, y no facilitará información postal o telefónica sobre los mismos. Para remitir colaboraciones para esta sección, puede utilizar el sistema tradicional de correo o la dirección electrónica opinion@diarideterrassa.es

Diari de Terrassa
no comparte
necesariamente
las opiniones
que aparecen en
sus páginas.

Esta publicación no puede ser reproducida; ni en todo ni en parte, ni registrada en, o transmitida por, un sistema de recuperación de información, por ningún medio, sea mecánico, fotoquímico, electrónico, magnético, electroóptico, por fotocopia, o cualquier otro, sin el permiso por escrito de la empresa editora.